

PEDER LUND

ISA GENZKEN

Peder Lund November 23 - February 15, 2020

- p. 3 Espen Hauglid, "Med speil skal byen bygges" *Morgenbladet*, November 29 - December 5, 2019
- p. 4 Martin Herbert, "Wrapping up: Martin Herbert's pick of December exhibitions," *ArtReview*, December 2019 [online]

KUNST

Et lys av grønt gjennom snøen

Nasjonalmuseet bør ta seg en tur på det gjenåpnede galleriet Destiny's før de gjenåpner selv.

Liv Ertzeid
THE 2019 GARDEN
EXHIBITION
 Destiny's, Oslo
 22. november - 16. desember

Entreen til galleriet Destiny's går gjennom en portal dannet av klesbutikken Monkis to innganger. Døren med plakaten som indikerer riktig adresse, er holdt åpen av en brostein og skiller Bogstadveiens kommersielle jungel fra en bakgård der alt er mer falleferdig. Inngangen blir et tidssprang og vrengebilde av fasadene i handelspulsåren. En smal, bratt trapp uten lys fører opp til andre etasje og en strikende Melanie Kittl, en av de fire kunstnerne som startet og driver Destiny's. Først holdt de til på Riddervoldsplass fra oppstarten i 2016, men en pause i høst var lang nok til å vekke bekymring. Inntil de nå altså gjenoppstår mellom slitne vegger bak hele pengegaloppen, lik en trojansk hest med kultur i buken.

Tidlig ute. På innsiden ser det simpelt ut, men gjengen driver en profesjonell plattform for visning av unge kunstnerskap på vei opp. Dette er den typen sted Nasjonalmuseet kunne samlet med andre lignende steder og bygget en interessant og særegen samling fra, som ville bygget identitet og stolthet både for kunstnere og publikum, en tydeliggjøring av den norske kunstscenen. Men det gjør de ikke. Deri-

mot avventer de til suksessen er et faktum, helst internasjonalt, så kjøper de et vilkårlig verk og plasserer det trygt som en kapital i banken, jeg mener museet.

Morsomt og trist, skittent og godt. Liv Karin Ertzeid (f. 1986) gikk ut fra Kunstakademiet i år og er foreløpig ukjent for et større publikum. Verkene og den bugnende tittelen får meg til å tenke at hun vil ha meg til å se mening i det trivielle, i dette tilfelle blomster, en møll og noen spirer. De fem maleriene i rommet fungerer godt, har ulike formater og hvert sitt individuelle uttrykk. Ved å gå på avstand frem og tilbake og mellom synes viljen i bildene, og jeg aner et godt blikk og hender som tenker. Nært på blir de barnslige og teite, på avstand meningsfulle.

Denne balansegangen utfordrer smaken på en interessant måte. De er nesten latterlig direkte malt, noen ganger på kanten til hva en kan la passere: Kronbladene på *Prestekrager* består av hvitt dyttet på plass over gult, nesten klønete, men det funker. Noen rette strøk indikerer stilen, og tilbake står en del av den ugrunne bomullen med malingsdrypp på, skittent, enkelt og godt. Tilsammen danner maleriene en ganske underfundig utstilling, som balanserer mellom humor og tristesse. Maleriene får en til å gruble av gårde på hva som er pent og hva som gir mening, i et nødvendig og profitløst rom som ellers er opp tatt av kunstens vekstvilkår.

Aleksis Mannila

Retts på: Liv Karin Ertzeid maler nesten latterlig direkte, men på avstand blir bildene meningsfulle.

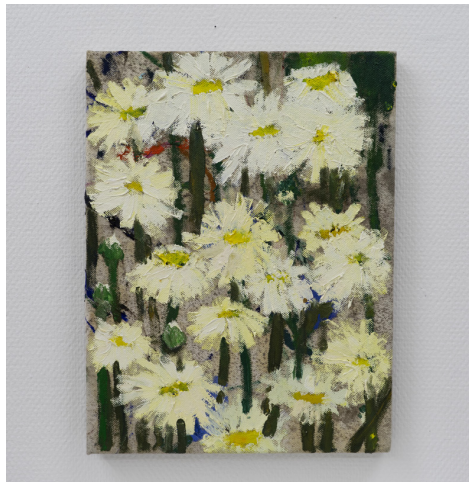

FOTO: DESTINY'S

3 x Nefertiti: Dronningen av Egypt fremstår som kjølig, avmålt skjønnhet, med et lag av losangelesk utilnærmerhet i Isa Genzken's verk.

KUNST

Med speil skal byen bygges

Isa Genzken skjerper blikket vårt på både virkelige og ideelle byer.

Isa Genzken
 Peder Lund, Oslo
 22. november - 16. februar

Tre kvinnehoder står på hvert sitt høye, hjemmesnekrede stativ og skuer ut over gallerirommet hos Peder Lund på Tjuvholmen. To av dem har fått på seg pilot-solbriller med farge-skimmerende speilglass. Dermed får den kjølige, avmålte skjønnheten deres enda et lag av losangelesk utilnærmerhet. Om kvinnen virker kjent, med sin smale nese, sterke hake og sylinderrhatt, er det ikke så rart, for hun er Nefertiti, som var dronning av Egypt midt på 1300-tallet for vår tidsregning. Verket er signert Isa Genzken (født 1948), men hun har ikke laget selve bystene.

Det er overras-kende å støte på en av de siste tiårenes slappeste klisjeer: En gruppe med utstillingsdukker.

De er gipskopier av en versjon skulptøren Tina Haim-Wentscher laget i 1921. Hun baserte sin Nefertiti på et eksemplar som en tysk arkeolog hadde tusket med seg til Berlin noen år før. Dette forelegget er laget av Thutmosis, som levde sam-

tidig med Nefertiti, og dermed muligens er den første navngitte kunstneren vi vet om.

Men forholdet mellom original og kopi er enda mer komplisert, for Thutmosis laget trolig sitt portrett nettopp for at det skulle kopieres og spres utover i faraoens rike. Nefertiti er med andre ord selve prototypen på et uoppnåelig kvinneideal.

Speil og sperrebånd. I likhet med plast og internett, som nå fremstår som enorme tabber minst halvparten av tiden, ble glassfasader en gang regnet som bidrag til et åpnere, mer menneskelig samfunn. «Farget glass knuser hat», erklærte en veggtekst i glasspaviljongen som ble bygget til det tyske kunstindustriforbundets store utstilling i Köln i 1914. Du kan jo gå til et glasshus nær deg og kjenne etter om det stemmer.

For Genzken, som for mange tyskere, har desillusjonen et konkret fysisk uttrykk: Den sjeløse kontor- og shoppingmas-todonten som i all hast erstattet mur og grensevakter ved Potsdamer Platz i Berlin.

Hun behandler skuffelsen, og nostalgien for de utopiske pionerdagene, i serien *Nye bygninger for Berlin*. Smale glassplater i ulike farger og teksturer står lent opp mot hverandre, som skyskrapere redusert ned til de aller enkleste former. Det er skjørt, elegant, og et eksempel på avstanden mellom ideal og virkelighet i arkitekturen. I farti etasjers høyde hadde

de nok vekket andre følelser.

Den visuelle intelligensen er slående i bildene Genzken lager med tape og små speilfliser på matte aluminiumsplater, igjen med referanse til flater og strukturer vi møter på vår ferd gjennom byen. Materialene er uformelle, plasseringen av hver strek er stramt kontrollert, resultatet er sofistikert og dynamisk. Unntaket er én plate der Genzken har klebet opp et svart-hvitt foto av to mennesker litt på skråss, med tykke lag av elektrisk tape, som noe fra en byggeplasse. Det er til gjengjeld skikkelig irriterende.

Plastmennesker. I det ellers stramme utvalget, er det overraskende å støte på en av de siste tiårenes slappeste klisjeer: En gruppe med utstillingsdukker. Med sin gufne nesten-menneskelighet og sine tomme øyne, står de klare til å fylles med akkurat så mye kritisk innhold som publikum ønsker, enten kritikken er av masse-mennesket, plastsoppel, forbrukersamfunnet, fremmedgjøringen eller alt sammen.

Her er de alle i barnestørrelse (den ene er kanskje tenåring), med spraymaling i fjeset, for store sko og loppis-klær. Det kan godt hende at fargene på klærne henviser til den radikale kunst- og designskolen Bauhaus, som det står i info-skrivet. Det hindrer ikke at trioen kunne vært hentet fra rest-lageret til Astrup Fearnley.

Fenar Haurolid

Wrapping up: Martin Herbert's pick of December exhibitions

Used clothing; immortals; opioid-mongers; nascent technologies; crash-pad vibes

By **Martin Herbert**

Isa Genzken, Schauspieler II, 4 (detail), 2014, mixed media, dimensions variable. © the artist. Courtesy Peder Lund, Oslo

Isa Genzken at Peder Lund, Oslo, through 15 February

Has Isa Genzken ever had an exhibition in Norway, you ask? Well, last month I'd have said no, but now... anyway, enough blather, the storied German artist is descending on Oslo with, apparently, work from her major phases since the 1980s, including her half-architecture, half-abstraction 'New Buildings' maquettes, Nefertiti-referencing assemblages, and – of course – paint-doused mannequins that eerily undercut consumerist urges. As ever with Genzken, the structures of advanced capitalism provide a jumping-off point for art that at once feels critical but also reroutes the energies of what it analyses. That said, you never know with her whether you're going to get a lively display or an oddly static one: fingers crossed that this show, which features 'five major sculptural works, as well as two outstanding wall works', is one of the former.